

JJ's julehilsen 2013:

Guds Hånd

Don havde altid troet på Gud og havde accepteret Jesus som Hans Søn. Han havde altid forsøgt at tale om det positive ved at leve et godt kristent liv, og at det ville føre til fred og lykke både i denne verden og i den næste.

For første gang i sit liv tvivlede han nu på alting. Han var på nippet til helt at afvise Gud, Kristus, offer, frelse, kærlighed – ja, alt hvad der havde forbindelse til det, som han havde haft kært tidligere.

Det var juleaften, og han var helt alene og sad og tænkte over det forfærdelige år, det havde været. Januar var et chok, fordi han ikke fik den forfremmelse, som han havde fortjent. I april da han forventede at stige i løn, var lønnen blevet sat ned i stedet for. I juni var han ude for en bilulykke og måtte ligge på hospitalet, og hans forsikring betalte kun en del af udgifterne – resten måtte han selv betale. I september måtte han indse, at han var blevet afhængig af smertestillende medicin. I november havde hans kone en affære med en anden mand, og da han konfronterede hende med det, bad hun om skilsmisse. Det hjalp ham heller ikke, at hun påpegede, at hun havde fundet sig en rigtig mand.

Og nu – oven i det hele – i dag, juleaftensdag, var han blevet fyret fra sit arbejde, hvor han havde været en trofast medarbejder i 20 år. Ja, når han tænkte over dette forfærdelige år, blev han optændt af en stor vrede. Han havde lyst til at forbande Gud med et sprog, der ville fryse selv Helvede til is. Han knyttede hånden, så op mod himlen og var tæt på at lange ud efter Gud, fordi Han var så ukærlig, ufølsom og i bund og grund en stor skiderik, som var fuldstændig ligeglad med Don. Han tænkte, at en Gud umuligt kunne være så ubetænksom og ond, så derfor eksisterede Han slet ikke.

Netop da han skulle til at udtale de mest destruktive ord nogensinde, tøvede han og kunne trods alt ikke få sig selv til at forbande Gud. I stedet for faldt han om på gulvet og græd som et lille barn, opfyldt af stor sorg. Han udtalte disse desperate ord:

”Åh Gud! Findes du virkelig? Er du kærlighedens Gud eller blot en bøddel, der ler ad min ulykke? Hvis du elsker mig, kan jeg ikke se det, og jeg føler ingenting.”

Don lå blot der på gulvet, hulkede og havde ondt af sig selv, indtil han følte, at han faldt i søvn. I denne overgang mellem vågen og søvn – han var ikke sikker på hvilken, det var – hørte han en blid stemme udtale sit navn. Han så op, og til sin store forbløffelse, stod Herren foran ham. Dette smukke væsen greb hans hånd og sagde: ”Rejs dig,” idet Han løftede ham op. ”Hvad kan jeg gøre for dig?” spurgte Han.

”Du kan først og fremmest svare mig på nogle spørgsmål. Hvordan kan man betragte Gud som kærlig – ja selv som Gud – når Han tillader så megen lidelse? I det sidste år har mit liv været et sandt Helvede, og selv om jeg har bedt regelmæssigt, har Gud intet gjort for mig. Jeg har følt mig fuldstændigt forladt.”

”Kom, lad mig vise dig noget,” sagde Mesteren. Han viftede med hånden hen imod væggen, og pludselig kom der et billede til syne. Don kiggede og så en hospitalsseng, og i den lå et barn og ventede på en operation, der skulle redde hans liv. Barnet var skrækslagent. Så kom hans mor ind i værelset, kærtegnede ham med en kærlighed, som kun en mor kan give, og talte trøstende til ham. Barnet følte sig elsket og meget mere roligt, da det et øjeblik efter blev kørt ind på operationsstuen.

Lægen derinde så på barnet og tænkte, at under andre omstændigheder kunne det have været hans eget, og han arbejdede omhyggeligt og dygtigt for at redde ham. Barnet kom sig og levede livet fuldt ud bagefter.

”Se igen,” sagde Han.

Denne gang så han en soldat i Afghanistan, som netop havde overlevet en dødsbringende ildkamp. Han var såret og døende og lå og tænkte på, at han nu skulle møde Gud, da nogle landsbybeboere, som ikke engang kunne tale engelsk, kom ham til hjælp og reddede hans liv, på trods af den fare de udsatte sig selv for.

”En mere,” sagde Mesteren.

Denne gang så Don en mand stå med et reb om halsen på kanten af en bro – han gjorde sig klar til at springe ud. Don så et udsnit af mandens liv og måtte indrømme, at mandens liv var virkelig svært sammenlignet med hans eget. Lige da manden skulle til at hoppe, hørte han en blød stemme, der kom fra en ung kvinde, som nærmede sig ham.

”Gør det ikke, min ven. Livet er godt, og der er meget at leve for.”

”Jeg har intet at leve for. Mit liv er forfærdeligt, og ingen bekymrer sig alligevel om mig.”

Kvinden rakte hånden ud, så ham ind i øjnene og sagde: ”Jeg bekymrer mig om dig. Tag nu min hånd og kom med mig.”

Ordene ”Jeg bekymrer mig om dig,” rørte mandens sjæl, og han indså, at han ikke kunne hoppe ud. Han tog hendes hånd, og livet begyndte igen.

Mesteren så på Don og talte: ”Hvad har disse tre fortællinger til fælles?”

Don svarede: ”De er alle sammen eksempler på Guds ligegyldighed. Hvis der ikke var kommet mennesker og havde hjulpet, ville de alle tre være døde.”

”Lyt og hør sandheden,” sagde Mesteren. ”Mennesker er skabt i Guds billede, og som refleksioner af Ham er de hans hænder og redskaber til at sprede kærlighed på jorden. Det er Guds Sønners og Døtres ansvar at manifestere Guds kærlighed på jorden. Da moderen kærligt trøstede sit barn, var jeg der. Da kirurgen reddede hans liv, var det mig, der vejledte ham. Da landsbybeboerne reddede soldaten, var jeg i deres hjerter, og da kvinden rakte sin kærlige hånd ud, rakte jeg også min ud. Guds kærlighed kan kun forstås gennem omsorg og venlighed fra andre mennesker, som er redskaber for Gud.”

”Tja, Guds redskaber gjorde ikke ret meget for mig.”

”De gjorde mere, end du har indset,” sagde Mesteren. ”Kig igen.”

Don kiggede, og han så en gennemgang af det sidste år af sit liv. Han så, at dengang han blev snydt for sin forfremmelse, rakte hans ven, Jim, ud efter ham og tilbragte tid sammen med ham for at gøre ham i bedre humør.

Da han ikke blev forfremmet, var han i et forfærdeligt humør, og hans kone gjorde sit bedste for at trøste og berolige ham. I stedet for at værdsætte det var han tvær og klagede over alting. Dette fik hende til at søge trøst hos en anden mand.

Da ulykken skete, så Don, at han blev opereret af en meget omhyggelig og omsorgsfuld læge, som reddede hans liv. Da han blev afhængig af smertestillende medicin, forsøgte hans venner og familie at hjælpe ham. Og da hans kone forlod ham, var Jim der igen for ham.

Mesteren talte: ”Guds kærlighed har været hos dig hele året, men du så den ikke, og du forstod den ikke.”

"Jeg kan godt se, hvad du mener," sagde Don, "og jeg er parat til at ændre holdning. Problemet er, at jeg har det forfærdeligt, fordi jeg har mistet mit job, og oven i det hele er der ikke nogen til at opmuntre mig. Vil du sende mig en af disse hjælpende hænder?"

"Jeg vil sende en hjælpende hånd," sagde Mesteren. "Kig igen."

Billedet af en ung mand fangede Dons opmærksomhed. Da han kiggede nærmere, forstod han, at det var hans egen søn, som lå på sengen og stirrede op i loftet med tårer i øjnene. På en eller anden måde forstod Don sønnens følelser. Gennem hele dette forfærdelige år havde sønnen gjort sit bedste for at trøste sin far og havde forsøgt at tilbringe så meget tid som muligt sammen med ham. Men Don havde altid for travlt eller var i gang med noget. Sønnen havde hørt, at Don havde mistet sit arbejde, og han lå og tænkte på, at han gerne ville besøge ham, men han var bange for, at Don var ved at drukne i sorg og vrede, og at han ville affeje ham.

Don så, at sønnen tænkte på glidere tider og ønskede, at han kunne dele noget glædeligt med sin far igen – bare en enkelt gang.

Da billedet forsvandt, talte Don: "Jeg forstod ikke det tomrum, som mit eget barn føler på grund af manglende kærlighed, og at den kærlighed må komme fra mig. Jeg må være den hjælpende hånd, som du vil sende."

"Det er rigtigt," sagde Mesteren. "Nu er det din tur til at være Guds hænder, hoved og hjerte. Gå hen til din søn og fyld hans hjerte med glæde. Hjælp din søn, og du vil hjælpe dig selv, og så vil du atter tro på, at Guds kærlighed er virkelig."

Don tog hen til sin søn, de omfavnede hinanden og fortalte gamle historier, og de mærkede hinanden i hjertet. De blev begge hjulpet og helbredt. Don begyndte at flytte opmærksomheden væk fra sig selv og forsøgte i stedet for at hjælpe andre. Og når han gjorde det, indså han, at han var en af Guds hænder, og at Guds hjælpere uophørligt næres af Guds kærlighed.

Og så varede det heller ikke længe, før en af dem, som han hjalp, hjalp ham tilbage og gav ham et job, som viste sig at være virkelig godt, og som også førte til, at han fandt en vidunderlig kvinde, som han giftede sig med.

Deres lykkelige hjem har denne besked sat fast på døren til køleskabet: "Vi er Guds hænder og hjerte, som gør vores bedste for at manifestere Guds kærlighed."

Copyright by J J Dewey 2013